

MC
110.627

JANIKOVSKY ÉVA

MÁR MEGINT

RÉBER LÁSZLÓ RAJZAIVAL

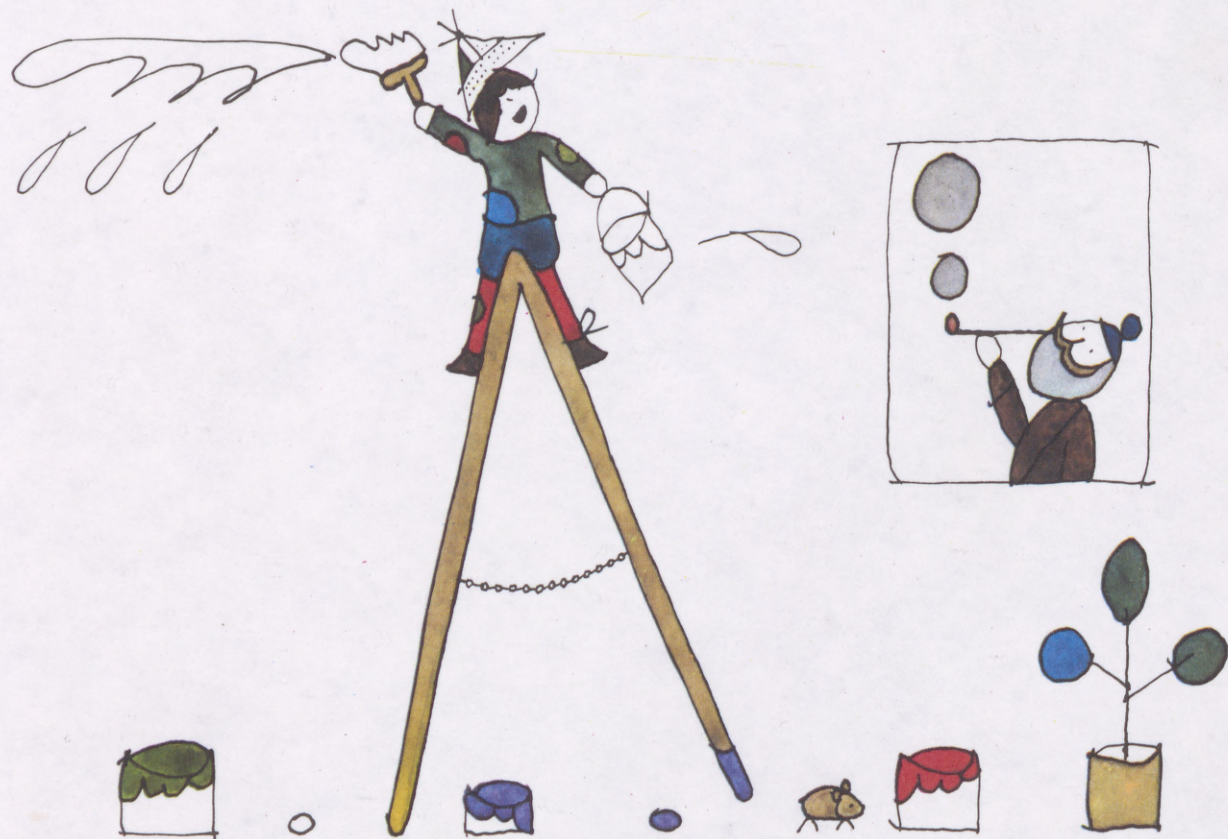

MÓRA

RÉBER LÁSZLÓ RAJZAIVAL

JANIKOVSKY ÉVA

MÁR MEGINT

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

MÁSODIK KIADÁS

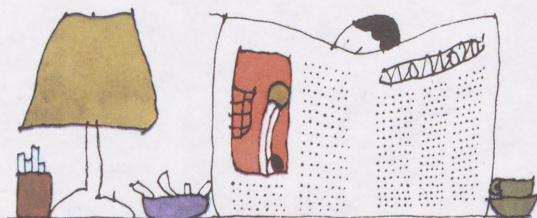

MC 110. 687

1990

© JANIKOVSZKY ÉVA 1978

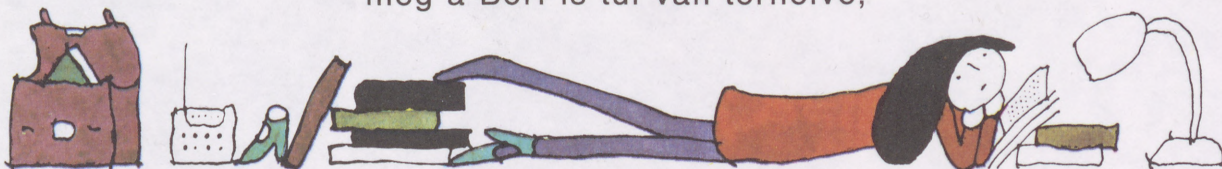
Nálunk
az
a
baj,

hogy apukám is túl van terhelve,

meg anyukám is túl van terhelve,

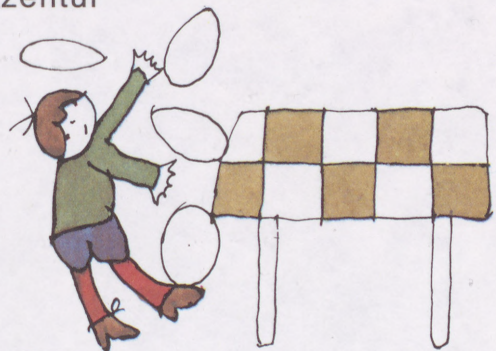
meg a Bori is túl van terhelve,

de ehhez én még sajnos kicsi vagyok, és ezért nekem kell itthon mindent megcsinálnom. Mert anyukám szerint, ha már így túl van terhelve a Borika, legalább itthon kíméljük meg szegényt, és ezentúl én hozzak tejet meg kenyeret,

én
terítsem
meg
az
asztalt,
én
vigyem

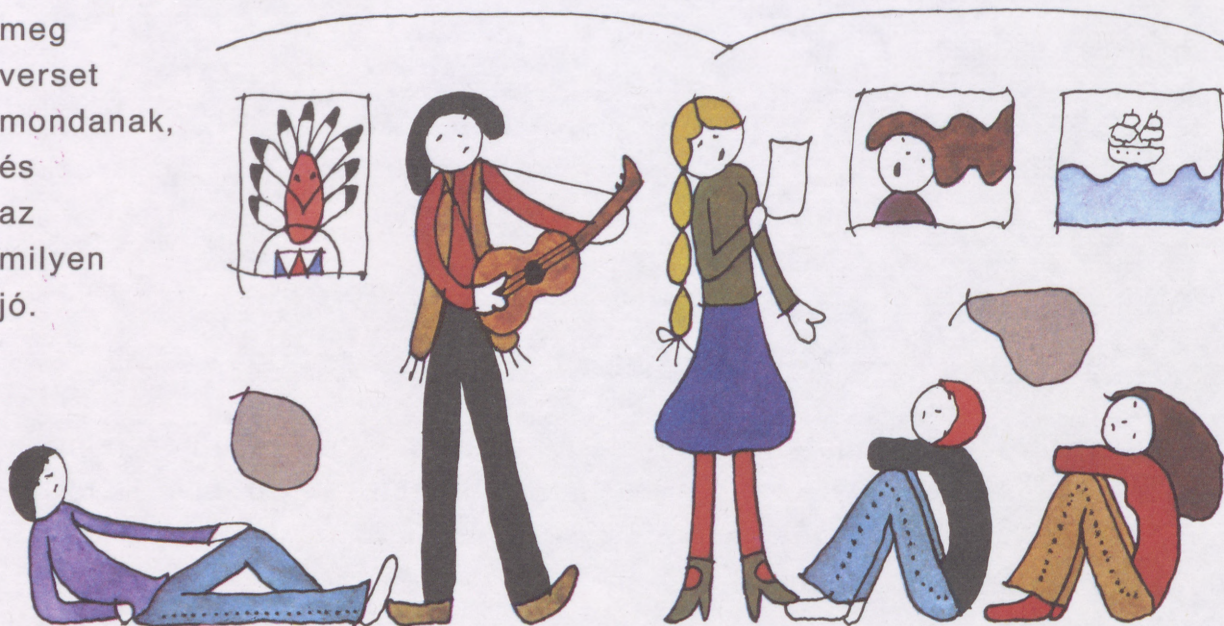
sétálni a Pacsitacsit, és én maradjak csöndben, mert szegény Bori tanul.

Szerintem ez nem igazság,

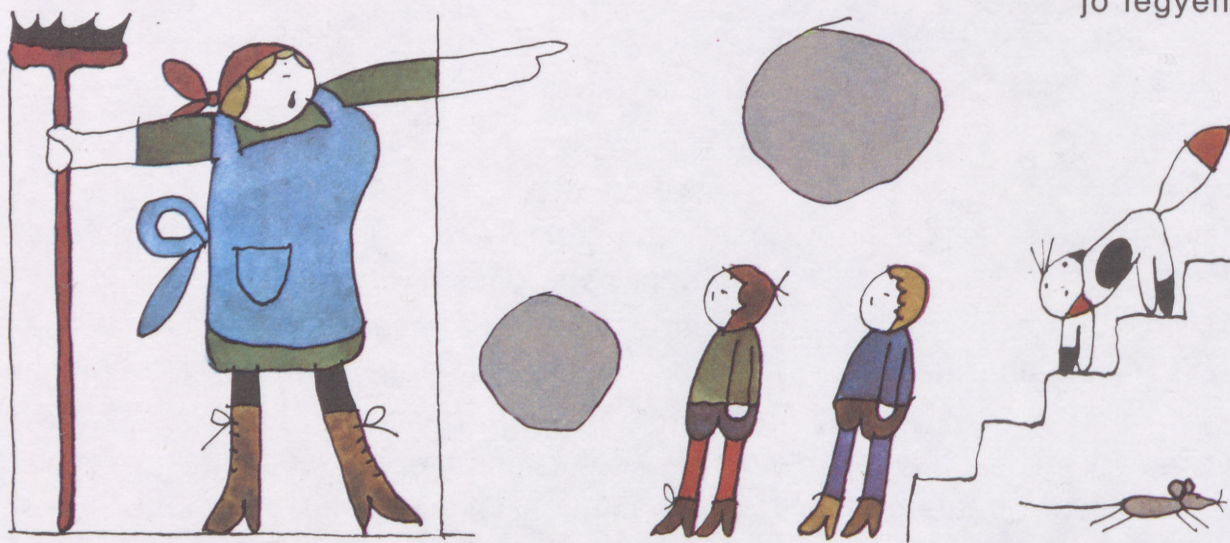
mert ahol két gyerek van, ott nem szabad kivételezni, és nem lehet csak az egyiket túlterhelni, hogy annak semmire se legyen ideje, és a másik pucolja a cipőket is helyette, mert ráér.

De már csak a negyediket kell kijárnom, aztán én is túl leszek terhelve, és nekem is megengedik, hogy ne menjek iskolába, ha dolgozatot írunk, és ha itthon csapkodom az ajtót, akkor azt mondják majd, hogy megint milyen kimerült szegénykém.

Bori mindig meséli itthon, hogy náluk az iskolában van pinceklub, és ott énekelnek meg verset mondanak, és az milyen jó.

Gondoltam, mi is csinálhatnánk ilyet az iskolában, hogy valahol nekünk is jó legyen,

de a pincébe nem engedett le minket Jolika néni.

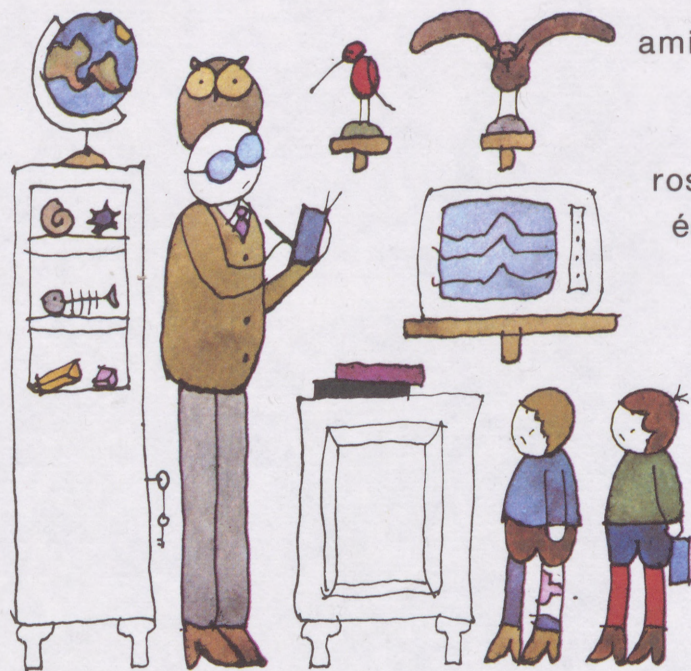

Ezért
felmentünk
Attilával
a padlásra,
és elmondtuk
a Talpra magyart,
és elénekeltük
a Gábor Áron rézágyúját,
és masíroztunk rá.

Már éppen kezdett jó lenni, mikor az Attila keresztülesett egy dróton, és nem elég, hogy megütötte magát, és lejjött a térdéről a bőr, hanem feljött az igazgató bácsi is, és akkor egészen rossz lett.

Az igazgató bácsi nem mondta az Attilának, hogy katonadolog, csak levitt minket a szobájába,

ami sajnos éppen a padlás alatt van, és mindjárt a jódozás után beírta az ellenőrzőbe, hogy rosszak voltunk, és kárt csináltunk, és zavartuk a tanítási óra rendjét.

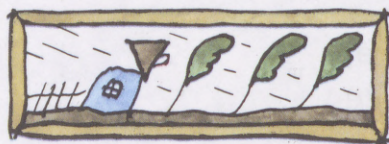

Hiába mondtuk, hogy mi nem zavarhattuk, mert ott se voltunk, kiderült, hogy akkor is lehet zavarni, mert ha fönt elszakítjuk a tévé antennáját, akkor lent ugrál a környezetismeret.

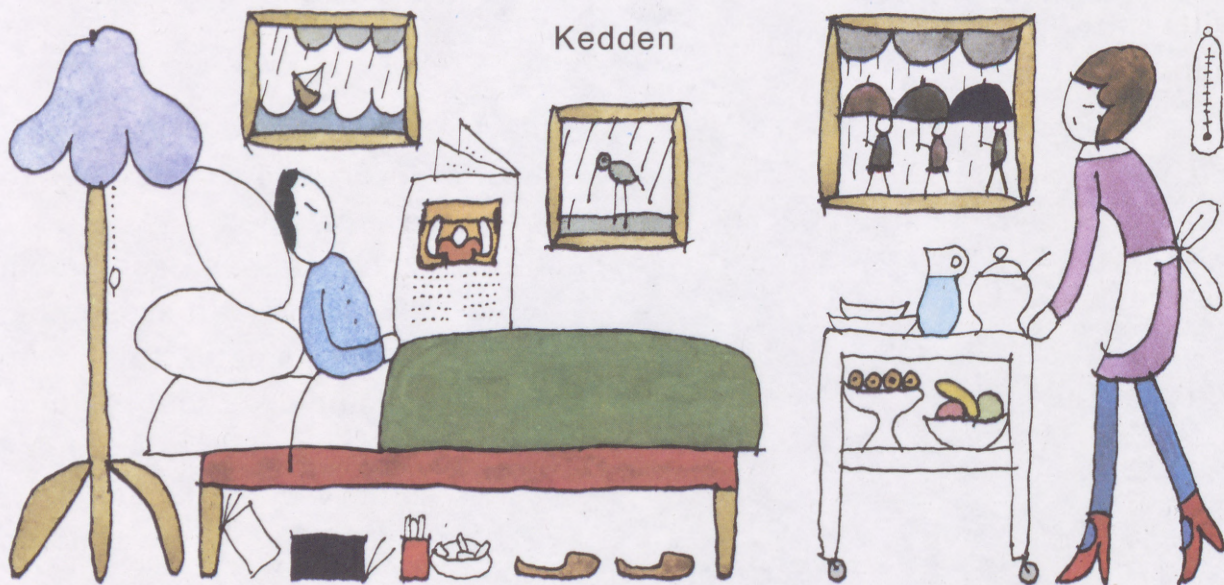
Szerintem a Boriék azért mennek a pincébe a padlás helyett, mert ott nincs tévéantenna.

Anyukám addig mondta,
hogy tegyek sapkát a fejemre,
gomboljam be a kabátomat,
egyek sok citromot,
és szellőztessek gyakrabban
a szobámban,

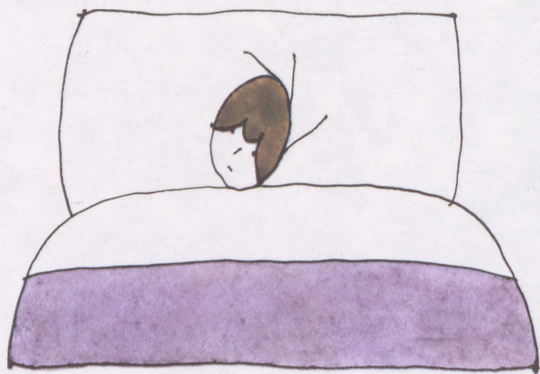
mert megbetegszem neki, amíg szegény apukám megkapta az influenzát.

Kedden

anyukám még azt hitte, hogy csak egy férfi tudja így elhagyni magát,

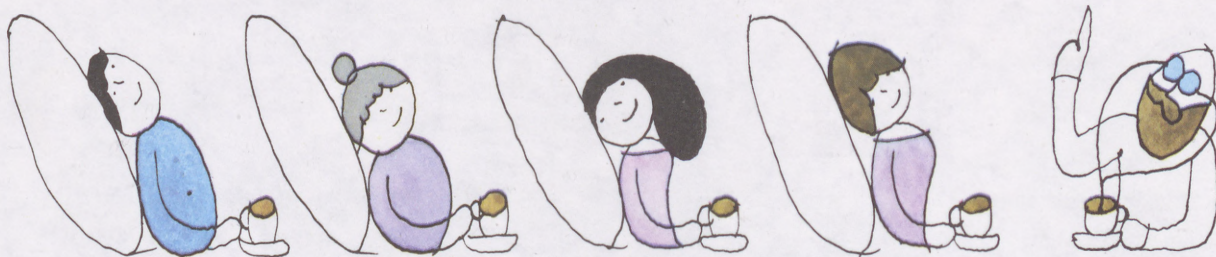
de
szerdán
sajnos
már
láthatta,
hogy
két
nő
is.

végre
megjött
a tarjáni
nagymama,
hogy
valaki
mégis
ellásson
minket,

és szabadon engedte a két pár csirkét a konyhában, aztán kirázta a hideg.
Pénteken iskola helyett bevásárolni mentem, hogy
valaki mégis ellássa őket, és mire hazaértem, már ott volt a doktor bácsi.

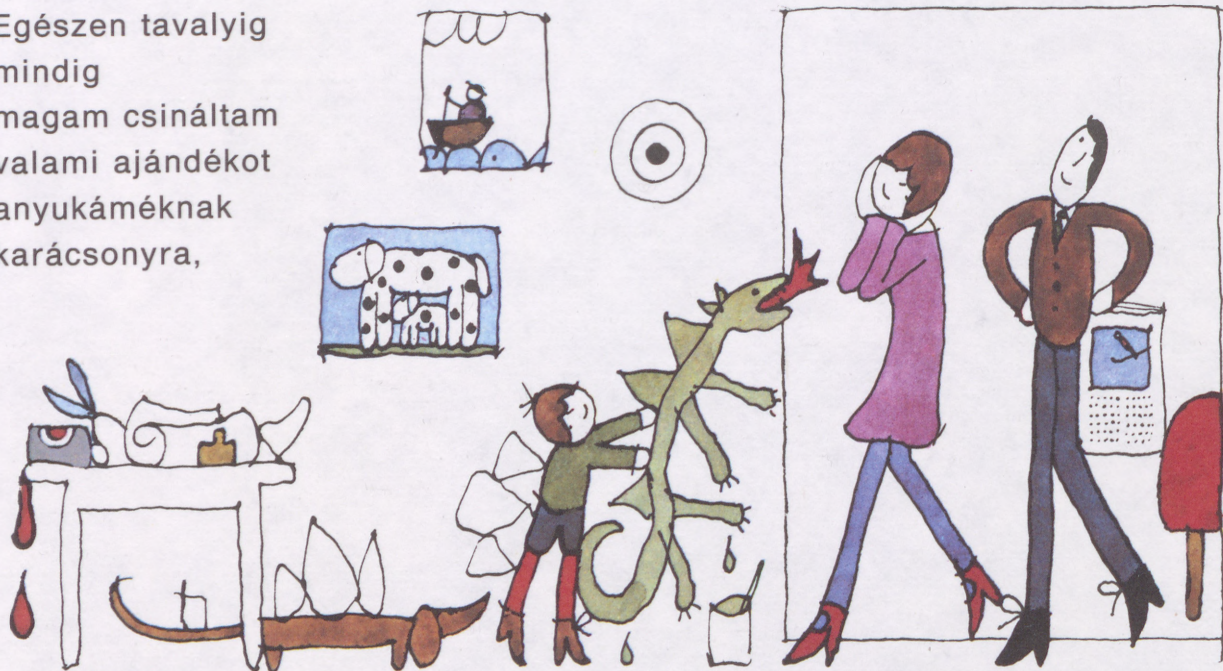

Neki is adtam citromos teát, mert nagyon köhögött szegény, és folyton elfelejtette, hogy melyik ágyat vizsgálta már meg.

Anyukám odavolt, hogy mért nem mentem iskolába,
mert itthon csak megbetegszem neki,
de a doktor bácsi azt mondta, hogy most inkább ők gyógyuljanak meg nekem.

Aztán adott orvosi igazolást,
hogy itthon kell maradnom, mert egészséges vagyok.

Egészen tavalyig
mindig
magam csináltam
valami ajándékot
anyukáméknak
karácsonyra,

de hiába mondták nekem, hogy nahát, hogy örülnek, és jaj de gyönyörű,
én láttam,

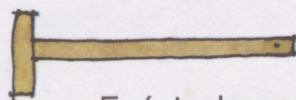
hogy a végén eltették
a fiókos szekrény
alsó fiókjába,
ahol anyukám
az ajándékdobozok szalagjait
meg a régi kesztyűket
és a szemüvegeket gyűjti.

Az idén volt százkét forintom,
és ezért olyan ajándékot akartam venni,
amit nem lehet betenni
a fiókos szekrény alsó fiókjába,
és aminek mindenki egyformán örül,
még én is.

Az újság ugyan mindennap megírta,
hogy mi a legszebb ajándék,
és mi a legnagyobb öröm,
de százkét forintért
egyiket se adták ide.

Már aranyvasárnap volt, mikor Pöszke megmutatta az aranyhörcsögüket,
és mindjárt tudtam,
hogy én ennek nagyon örülnék,
csak a többiekben
nem voltam biztos.

Ezért elmeséltem otthon,
hogy a Pöszke aranyhörcsöge
nem elemes, nem is hálózati,
és mégis gurul,
és erre a Bori mondta,
hogy a hörcsög az most menő,
és anyukámék is mondták,
hogy bizony, az aranyos jószág,
és kis helyen elfér.

Másnap
vettem
egyet
százért
a
hőrcsögboltban,
de
nem
akartam
hazavinni,

ezért
megkértem

a nyugalmazott bácsit a földszinten, hogy dugja el nekem karácsonyig,
mert ez meglepetés lesz.

A nyugalmazott bácsi
el is dugta
egy befőttesüvegbe,
amelyben
már volt egy hőrcsög
eltéve télire,
de annak
kicsit ferdén állt a feje.

Amikor
karácsony napján
leltem
a hörcsögömet,
már csak
a ferde fejű
volt az üvegben,
és hiába kérdeztem
a nyugalmazott bácsit,
hogyan lett az enyém,
csak dörögött,
hogyan ugyan
hol volt itt
két hörcsög, öcsi!

Aztán mégis megtaláltam az én hörcsögömet, de csak a karácsonyfa alatt,
mert azt kaptam ajándékba anyukáméktól.

Ők meg
a ferde fejűt
kapták tőlem,
amit igazából
ők vettek nekem.

És ebből kiderült,
hogyan
a nyugalmazott bácsi
csudára tud
titkot tartani,
mert mindenki
meg volt lepve,
csak a két hörcsög nem.

A Bori jobban tud bőgni, mint a magnó,
mert még apukám se tudja kikapcsolni.

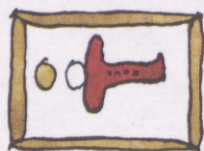
Akkor kezdte,

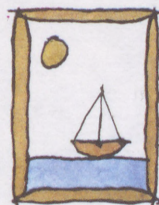
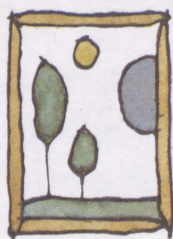
amikor
apukám
mondta
neki,
hogy
márpedig
sehova se
engedi el
szilveszterkor,

és akkor járt le, amikor anyukám megpuszilta, hogy jól van no, azért
néhány osztálytársát meghívhatja hozzánk.

Apukám
erre
azt
mondta,
hogy
így
már
egészen

más, mert akkor legalább ő is megnézi, hogy kikkel barátkozik a lánya.

Erről a Borinak mindjárt eszébe jutott, hogy kivisz engem Érdre,
mert még tavaly megígérte, és különben is,
nekem meg a Pacsitacsinak ott vannak
a barátaink, hát jobb lesz,
ha velük szilveszterezünk.

Attól féltem,
hogy apukám
nem enged el minket,
mert azt is látni akarja,
hogy kivel barátkozik
a fia meg a kutyája,
és ide kell hívnom

a Zsoltit meg a Cézárt.

De szerencsére apukám azt mondta, hogy csak menjünk, neki éppen elég
lesz nézni a Bori hét barátját éjfélig.

Mert
apukám
még
nem
tudja,
hogy
tizenegyen
lesznek,
és
ebből
hármat
a

Bori sem ismer, de lesz idő mindet megnézni, mert úgyis kettőig maradnak.

A nyugalmazott bácsi
 elutazott
 a lányához
 disznótorba,
 és én elvállaltam
 két napra a kutyáját,
 a Hektort, mert
 a nyugalmazott bácsi is
 rendes velünk,
 és tavaly nyáron
 ő is elvállalta
 a vízipálmánkat.

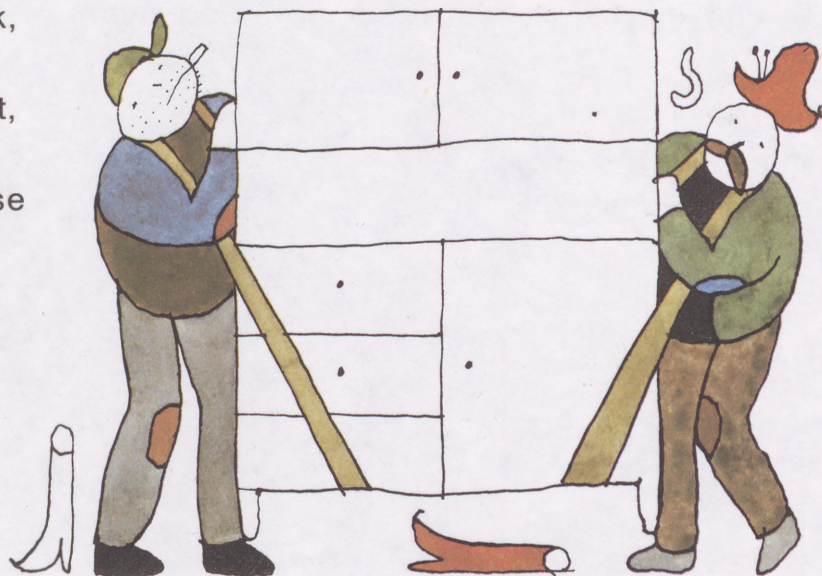

Persze azt nem tudtam, hogy a Bori éppen akkor kapja kölcsön az Ágitól

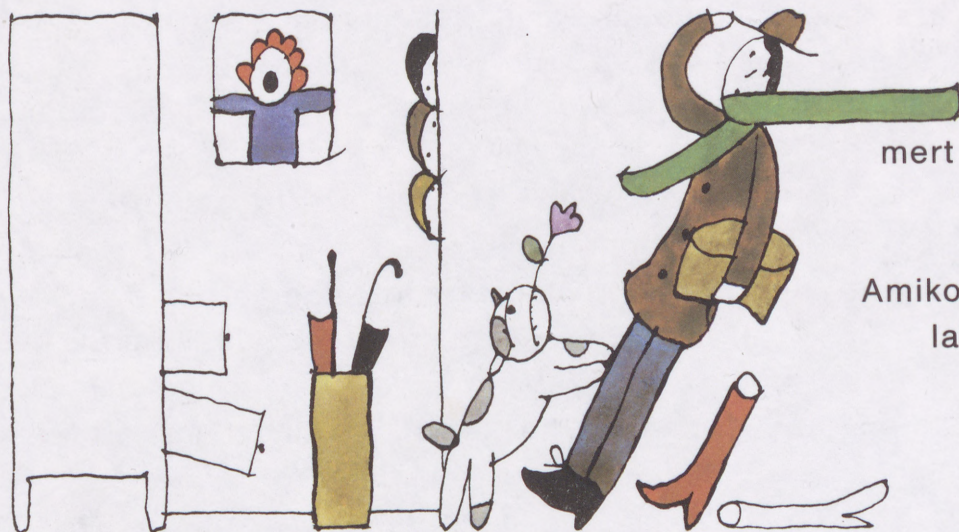
a
 sztereó
 lemezjátszót
 öt
 nagylemezzel
 és
 három
 nagyfiúval.

A bútorszállítók se tudták,
 hogy a szomszéd néni
 annyira szereti a csendet,
 hogy még
 az új konyhaszekrényét se
 várja tovább,
 inkább elmegy hazulról.
 Még szerencse,
 hogy a mi előszobánkba
 azért befért,
 csak a Hektor
 nem bírta a szagát.

Kicsit félttem, hogy apukám mit fog szólni, ha hazajön a munkából, de csak annyit mondott,

hogy bocsánat,
 és mindjárt
 visszafordult,
 mert nem vette észre,
 hogy itthon van.

Amikor a fölöttünk lévő
 lakásból visszajött,
 már mi mondtuk,
 hogy bocsánat,
 de apukám
 azt mondta, hogy

nem érdeklik a kifogások, ő inkább a félévi bizonyítványunkra kíváncsi. És azt is mondta, hogy ugye itt volt ez a hosszú szünet, amikor végre lett volna időnk tanulni. Még jó, hogy holnap újra kezdődik az iskola, mert akkor már senki se mondhatja, hogy van.

Mi nagyon szeretjük a farsangot, mert ilyenkor mindenki megy valahova.

Anyukámék elmentek táncolni a vállalati farsangra, hogy bepótolják, amit fiatalkorukban mulasztottak.

A Borit is elengedték a szalagavató bálba, mert ő most fiatal, és ismerik, hogy később úgyis lusta lenne bepótolni.

Nekem a farsang azért tetszett jobban, mint a szilveszter, mert végre én is tornacipőben mehettem iskolába. Azért mehettem tornacipőben, mert az iskolai farsangon jelmezverseny volt, és én kézilabdásnak öltöztem, mert az tornacipőt hord, és még labdát is vihet magával.

A jelmezverseny
az olyan,
mint a
tombola,
de
nem lehet rajta
mindjárt
malacot nyerni,
csak
tombolajegyet.

Azt sajnos nem tudtam, hogy a tombolajeggyel tovább is lehet nyerni, de csak annak, aki nem veszíti el.

Hiába kerestem,
nekem
csak
a ruhatári
jegyem
volt meg,
arra meg
nem adtak
semmi mást,
csak
a kabátomat,
ami úgyis
az
enyém volt.

Tegnap két szakállas bácsi jött be az osztályba, és körbejárt minket, mint anyukám szokta a télálló krumplit a piacon.

A Kiszakáll megkérdezte, hogy kinek van kedve gyereknek lenni egy filmben.

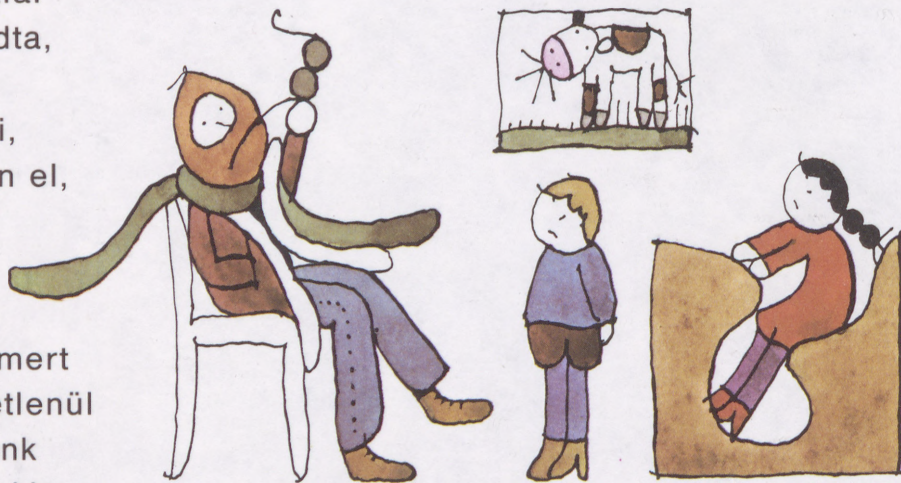
Mindenki jelentkezett, mert az csak jobb lehet, mint gyereknek lenni egy iskolában.

A Nagyszakáll erre azt mondta, hogy azám, de neki egy huncut szőke kisiú kell, aki jól tud fütyülni, akinek élénk a fantáziája, és aki nem fél a kutyáktól.

Erre is sokan jelentkeztek, és a Bauer Csilla fel is állt. De csak azt kérdezte, hogy mi az a fantázia.

A Nagyszakáll mondta, hogy képzelőerő, és az Attilát hívta ki, hogy mondja szépen el, hogy mit csinált tegnap délután.

Az Attila megijedt, mert tegnap délután véletlenül a táskánkkal kitörtünk egy kis nyírfát a parkban, ezért azt mondta, hogy ő iskola után sietett haza, és estig tanulta a leckét.

A Nagyszakáll szomorú volt, hogy Attila nem elég huncut, és engem hívott ki, pedig én nem is vagyok szőke.

Én mondtam,
hogy tegnap délután
azt álmodtam,
hogy a barátommal
táskákat dobálunk
egy parkban,
és sajnos az egyik táska
kitört egy kis nyírfát,
de mi megpróbáltuk
összekötözni,
hogy megmaradjon.

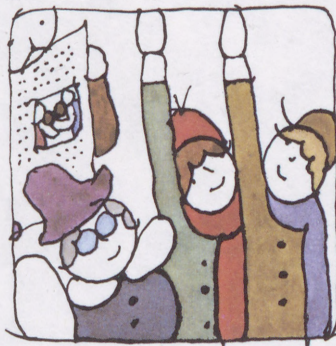
Nagyszakáll örült, hogy nekem ilyen élénk fantáziám van, és felírta a címemet. Még mindig jobb, mint ha a csősz bácsi írta volna fel.

A végén mégis kettőnket hívtak be a tévébe, mert a tanító néni rendes volt, és megvédte az Attilát, amikor a Nagyszakáll azt mondta rá, hogy egész jó lenne, csak nem elég huncut. A tévének biztosan nagyon kellett már a huncut kisfiú, mert szerdán sürgönyöztek értünk, mint a Jóska bácsi, amikor a Balatonon ellopták a pénztárcáját.

Az Attila nagymamája vállalta, hogy másnap elkísér minket, mert igazán ráfér egy kis kikapcsolódás.

A buszon megbeszéltük az Attilával, hogy majd ketten együtt leszünk

a filmben a gyerek, mert ketten mindig jobban játszunk, mint egyedül.

De mire odaértünk, már annyi huncut,
szőke, élénk fantáziájú kisiú ült ott,
mint az iskolafogászon,
és mindig mást hívtak be kezelésre.
Délben az Attila nagymamája éppen felállt,
mert már elege volt a kikapcsolódásból,
amikor
kijött
a folyosóra
a Nagyszakáll,
és kiabálni
kezdett,
hogy
csönd legyen,

és ha még egy füttyentést hall, akkor hazazavar mindnyájunkat.
Az azért érdekes, hogy a tanító néni sose válogatott, hogy neki csak olyan
huncut kisiú kell, aki jól tud fütyülni, és mégse zavart minket sose haza,
amikor kiderült, hogy tudunk.

Mikor megint jött egy levél, hogy menjek be a tévébe,

én már tudtam,
hogy nem olyan fontos,
mert a múltkor is
hazaküldtek,
pedig akkor
sürgönyöztek értem.
Mégis mindenki azt hitte,
hogy most már
biztosan én leszek
a filmben a gyerek,

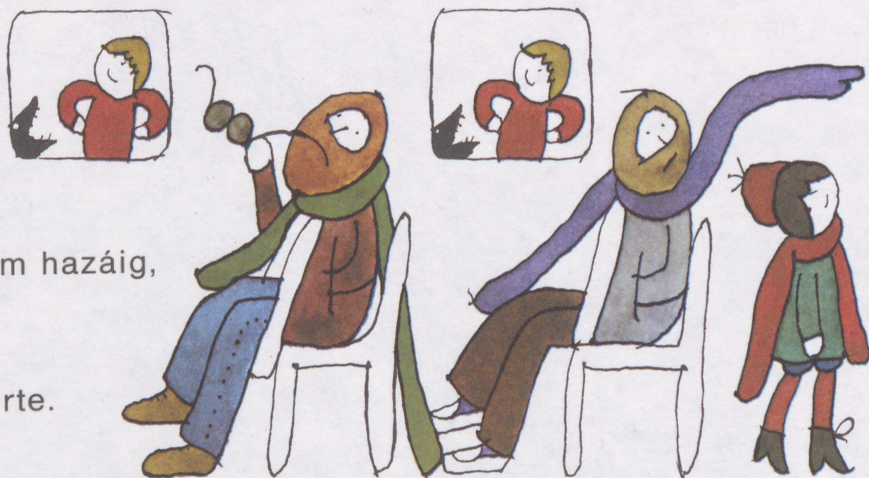
ezért a szomszéd néni megkért, hogy vigyem magammal a nagymamája
kalapját és legyezőjét, mert hátha régi film lesz, és ő szívesen eladná.

A tömbösített néni is
 átjött hozzánk,
 mert szerinte
 a Bimbó
 egy született
 filmkutya,
 és különben is
 kiderült róla,
 hogy
 majdnem
 afgán agár.

Az Ági is szólt, hogy a nővére táncdalénekesnő szeretne lenni, és szerinte is jobb volna, ha a tévében énekelne, mert akkor el lehetne zárni. Amikor elindultam, anyukám megpuszilt, és kezembe nyomott egy húszast, a Bori meg egy noteszt, hogy hozzak neki autogramot. Csak apukám sóhajtott, hogy sokért nem adná, ha megint hazazavarnának.

Igaz, hogy
 nem zavartak,
 csak mondták,
 hogy köszönik,
 már megvan nekik
 a filmhez a gyerek,
 de én mégis szaladtam hazáig,
 mert kíváncsi voltam,
 hogy
 apukám mennyit ad érte.
 Hát nem sokat adott,
 csak

egy ötvenest, de anyukám húszasával az már hetven, és annyiért két filmet is megnézhetek a moziban, amiben nem nekem kell a gyereket játszanom.

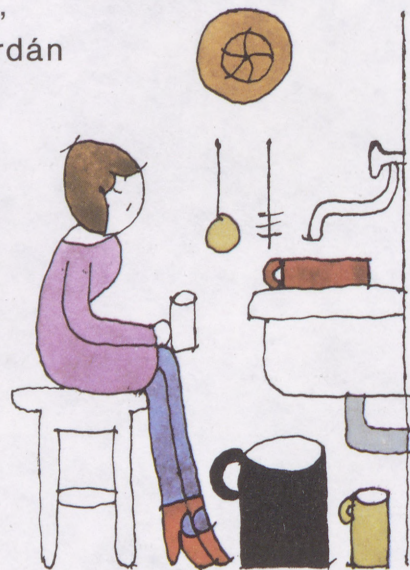
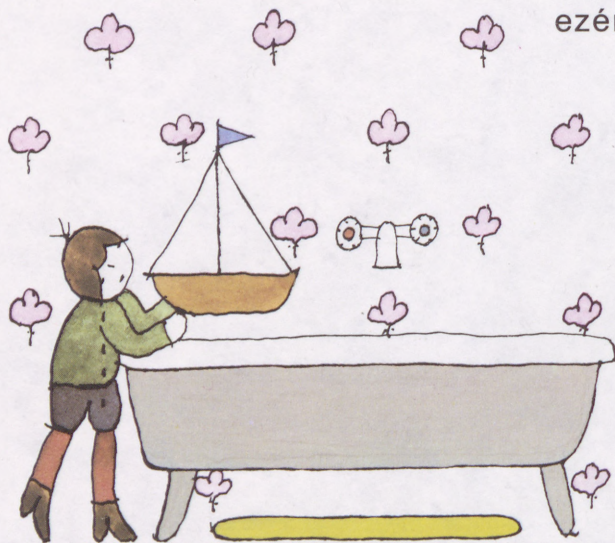
A rádió mondta,
hogy takarékoskodni kell
a vízzel,
és én mindjárt
szót is fogadtam,
de anyukám szerint
nem a fürdésre gondoltak,
hanem
az ebéd előtti vízivásra.

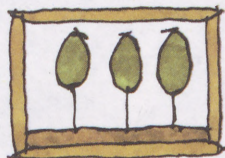
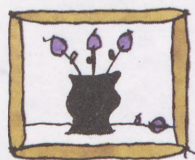
Most nemcsak anyukám beszélt nekem hiába, hanem én is hiába beszéltem
anyukámnak,

ezért aztán szerdán

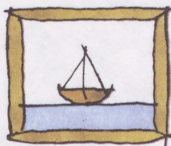
nem
folyt
nálunk
a
víz
sem
a
kádba,
sem
a
pohárba.

Anyukám este mondta, hogy igazán hozhatnék neki vizet a földszintről, mert
itt áll a sok mosatlan edénnyel, de apukám meg azt mondta, hogy inkább

üljön le, mert kezdődik a film, és a mosatlan edény nem szalad el.

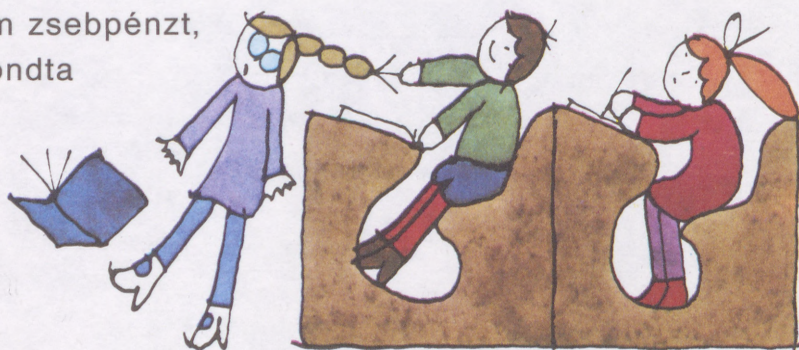
Apukámnak most is igaza lett, mert mire befejeződött a film, az edény tényleg ott volt, csak úszott a mosogatóban a víz tetején.

Mondta is anyukámnak,
hogy ugye
kár lett volna
ide még vizet hozni,
és hiába,
nem kell elsietni
soha semmit.

Ezért aztán
én se siettem
megmondani, hogy
én felejtettem nyitva
a konyhában a csapot,
csak akkor szóltam, amikor a Borin láttam, hogy árulkodni akar. Így én se
kaptam ki, mert őszinte voltam, és a Bori se, mert nem árulkodott.

Ezen a héten nem kaptam zsebpénzt,
mert a tanító néni azt mondta
a szülői értekezleten,
hogy mostanában
nagyon eleven vagyok
a tavaszi fáradtságtól.

Pedig

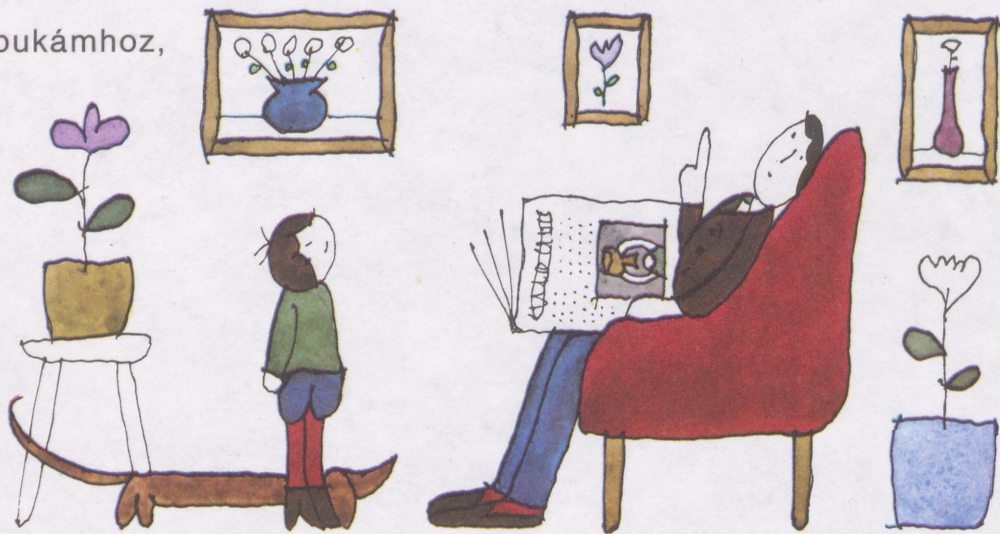
az eleven gyerek is szeretne anyák napjára virágot venni az anyukájának.

Szaladtam
a Borihoz,
akinek
mindig
van pénze,
de Bori
azt mondta,

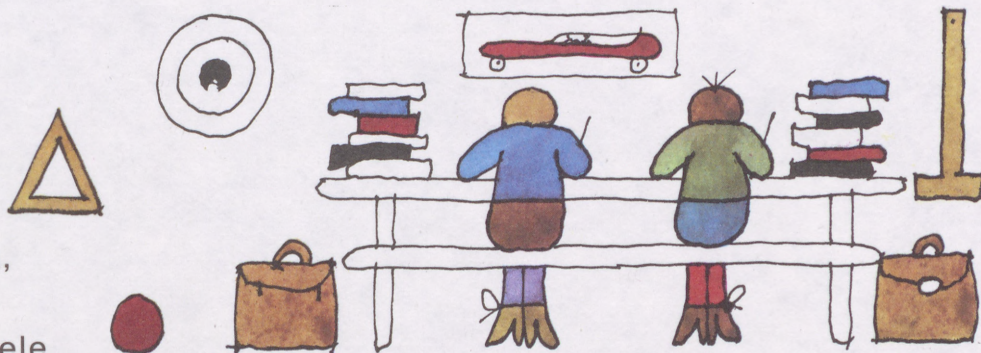
hogy tanuljak meg inkább egy verset, az is van olyan szép, mint a virág.

Szaladtam apukámhoz,
hogy
adjon
nekem
előleget,
majd
jövő héten
jó leszek
érte,
de
apukám
azt

mondta, hogy legyek jó ingyen, mert anyukámnak az a legnagyobb öröm.

Szaladtam
az Attilához,
aki mindig
fizetést kap,
ha
ötöst visz haza,
és
megtanultam vele

a számtant, mert azt gondoltam, hogy majd ad nekem kölcsön.

De sajnos nem ő felelt ötösre,
hanem én, teljesen ingyen.

Ettől olyan szomorú lettem,
hogy egy dicsérőt is beírt
a tanító néni magatartásból.

Akkor még nem tudtam, hogy a Bori nekem is vesz gyöngyvirágot, apukám
meg sok szép orgonát.

Így én is
adhattam
virágot
anyukámnak,
mert az
ügysem
lett
volna
elég
ajándék,
hogy
nem

másztam fel az Istvánkával a kerítésre, és nem törtem el a karomat, mint ő.

A Bori azzal jött haza az iskolából,
hogy náluk
az osztályban
már mindenki
libegett a Libegőn,
csak ő nem,
és ezért
most elmegy,
és libeg egyet.

De anyukám
nem engedte el
a Borit egyedül,

hanem megvártuk a hétvégét, amikor együtt libeghet az egész család.

A Libegő alsó állomásánál olyan hosszú sor volt,
hogy anyukám nem akarta kivárni, ha soha életében nem libeg, akkor se.

Szerencsére

egy
bácsi
tudta,
hogy
az
újságban

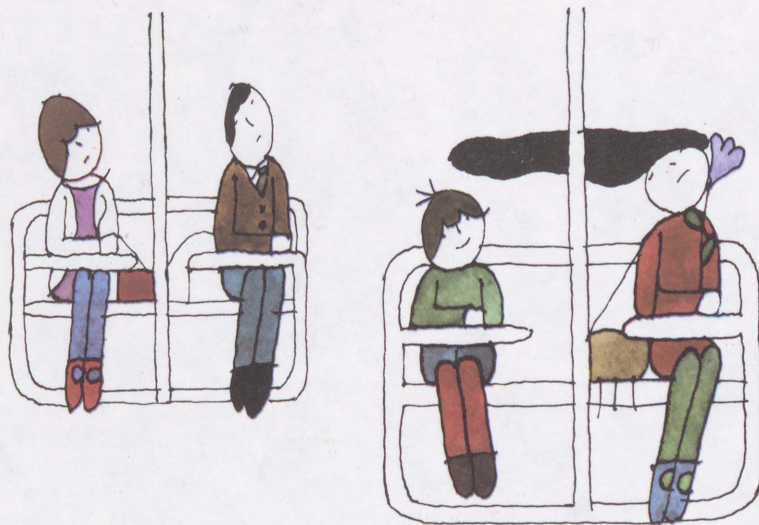

az állt, hogy a felső állomásra kell menni, mert ott kevesen vannak.

Ezért szépen
felsétáltunk a János-hegyre,
ahol én még sosem voltam, és útközben
megnéztük a fákat meg a virágokat meg a madarakat,
és apukám elmesélte, hogy ő gyerekkorában mindig gyalog
ment föl a János-hegyre, mert akkor még nem volt Libegő, mint most.

Én nagyon örülök, hogy
most már van Libegő,
nem úgy, mint régen,
amikor nem volt,
mert ha most sincs,
akkor sohase mászunk fel
gyalog a János-hegyre,
hogy felszállhassunk
lefelé a Libegőre.

Egyébként libegni is jó volt,
és apukámnak igaza lett,

mert előre megmondta, hogy le fogom ejteni a Bori táskarádióját.

A névnapomra csokit kaptam,
de még jobban örültem a festésnek,
mert a csoki hamar elfogy,
a festés pedig négy napig tart.

Azért
szeretem
a festést,
mert

egészen olyan, mint a költözködés, de mégsem kell máshová menni lakni.

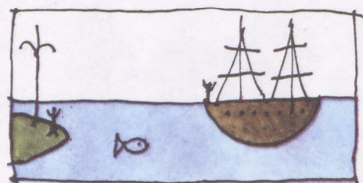

A festő bácsi papírcsákót visel és énekel,
és táncolni is tud a létrával.

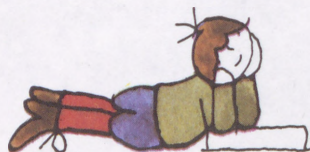
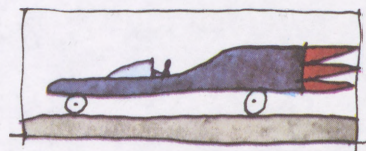

Azt
mondta,
megtanít
engem
is
létrával
táncolni
meg
papírcsákót
csinálni,
mert
énekelni
már
tudok.

Én sokat gondolkoztam azon, hogy mit kérjek majd apuéktól, ha véletlenül jó lesz a bizonyítványom.

Azért gondolkoztam, mert az Attila mondta, hogy ő biciklit kér, az Eszter mondta, hogy ő naptáros karórát, az István meg mondta, hogy neki megígérték, hogy kap egy felfújható gumicsónakot.

Igazán kár, hogy az István bizonyítványa nem lesz jó, mert talán kölcsönadta volna, vagy meghív csónakázni.

Az én bizonyítványom sokkal jobb lett, mint vártam,

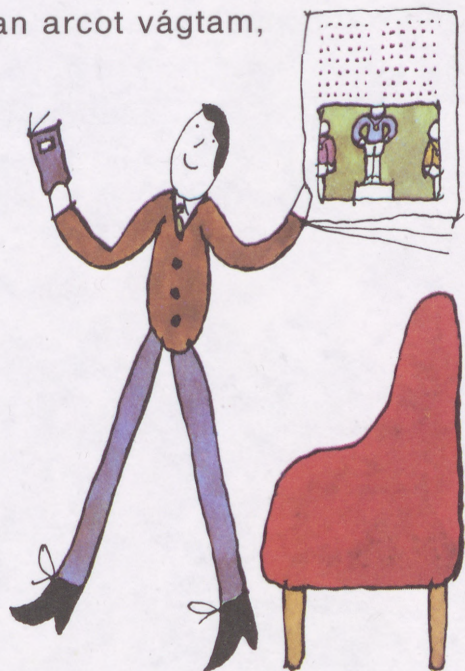

és már szaladtam vele haza, de még mindig nem tudtam, hogy mit kérjek.

Odaadtam apukámnak a bizonyítványt, és olyan arcot vágtam,
mintha szomorú volnék,
hogy annál jobban meg legyen lepve.

Szerencsére
apukám
nem
tudott
olyan
arcot
vágni,
mintha
szomorú
volna,
mert

nevetett és megölelt, és azt mondta, hogy látod, fiam, ezt vártam tőled.

Erre elkezdte valami
kaparni a torkomat,
pedig most már
nem akartam
úgy csinálni,
mintha
szomorú volnék

Aztán mikor
anyukám hazajött,
apukám
azzal fogadta,
hogy gyere csak,
gyere, legyél te is büszke a fiadra. Kár, hogy csak a Pacsitacsi hallotta.

De én azért mégis elmeséltem az Attilának meg az Istvánnak, mert délután
kérdték, hogy mit kértem a jó bizonyítványomért.

Mondtam, hogy én nem kértem semmit,
mert kiderült, hogy ezt várták tőlem,
de azért mégis kaptam valamit,
mert azt mondták, hogy
büszkék rám.

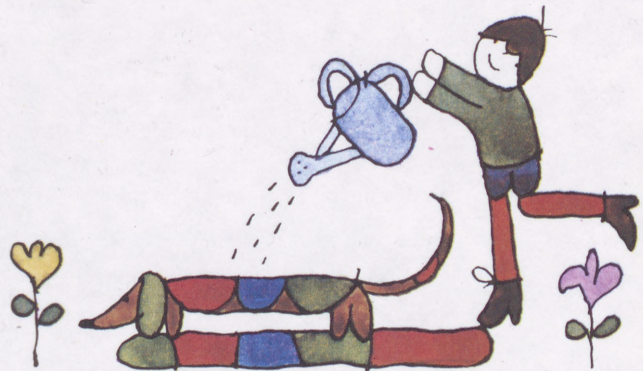
És ezenkívül már úgys mindenem megvolt.

De azért nem bánám, ha apukám jövőre is azt mondaná, hogy látod,
ezt vártam tőled,

és
odahívna
anyukámat,
hogy
gyere csak,
gyere,
mert
már megint
büszke
lehetsz
a
fiadra.

E KÖNYV MEGJELENÉSÉT
A MŰVELŐDÉSI MINISZTERIUM
ANYAGILAG TÁMOGATTA

Hét éven felülieknek

ISBN 963 11 6682 1

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Sziládi János igazgató

Kossuth Nyomda (90.0292), Budapest, 1990

Felelős vezető: Bede István vezérigazgató

Felelős szerkesztő: T. Aszódi Éva

Műszaki vezető: Szakálos Mihály

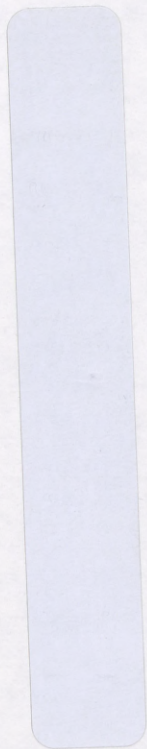
Képszerkesztő: Diósi Katalin

Műszaki szerkesztő: Lienerth Anna

Terjedelem: 3,26 (A/5) ív. IF 6462

5086-2

„Ha nálunk festés van, akkor apukám is mezítláb mászkál, és anyukám is négykézláb csúszkál a padlón, és ha véletlenül fel-lököm a vizesvödröt, akkor nem kiabálnak, hogy mit csináltál már megint, hanem azt mondják a Borinak, hogy látod, az öcséd legalább igyekszik segíteni.” Nehezen ismeri ki magát az ember az élet dolgaiban, ha hét-, nyolc-, tíz- vagy tizenöt éves. Janikovszky Éva mindig a gyerekek segítségére van ezekben a kérdésekben, minden könyvében eligazítja kicsit a gyerekek gondolatait – de talán a felnőttekét is. Réber László pedig mulatságos tükröt tart mindenki elé, miközben abban bízik, hogy a tréfa mögött lappangó igazságokat is felfedezik.